

זאב ז'בוטינסקי: כרטיסיות

כיהודי שגדל ללא תודעה יהודית או ציונית מבית, ז'בוטינסקי לא חש באפליה נגדו כיהודי, ורואה עצמו כמשורר ואיש תרבות מוכר ומשפיע	
זאב ז'בוטינסקי נולד באודסה, רוסיה, ב-1880. כשהיה בן 6 נפטר אביו, והוא גדל עם אמו ואחותו. למרות המצב הכלכלי הקשה שאליו נקלעה המשפחה, שלחה אותו אמו לבית ספר בגימנסיה, דבר שלא היה מקובל או פשוט עבור יהודים. הוא עשה חיל בלימודיו, למד מספר שפות ואף כתב שירה. רגע לפני סיום לימודיו בחר לעזוב הכול ולהתחיל את חייו הבוגרים באיטליה, שבה ראה את מולדתו הרוחנית.	נולד באודסה ב-1880 למשפחה יהודית. היהדות והציונות לא היו חלק מהחינוך שקיבל
ב-1898 עבר ז'בוטינסקי לרומא ללמוד משפטים, אך יותר משהלימודים עניינו אותו עניינה אותו השירה. הוא הוקסם מהתרבות והחופש ברומא והחל להשקיע את זמנו ומרצו בכתיבה. ז'בוטינסקי הרבה לכתוב שירה ברוסית, וחתם בשם העט "אלטלנה". מהר מאוד עשה לעצמו ז'בוטינסקי שם של סופר מוצלח והוא חילק את זמנו בין כתיבת השירה הרוסית לבין סיום התואר במשפטים. שיריו התפרסמו ברוסיה, והפכו אותו למוכר ואפילו נערץ בקרב אנשי הבוהמה ובכלל. דרכו של ז'בוטינסקי בעולם התרבות והשירה הייתה סלולה וברורה.	את פרסומו הראשון קיבל בזכות היותו משורר מוכשר
באחת מנסיעותיו ברכבת חזרה מרומא פגש את יהודי גליציה והונגריה, התוודע לראשונה למצוקותיהם והאפליה נגדם – ונדהם. ז'בוטינסקי העיד על עצמו שכאתאיסט וכמי	אז מתי התעוררה בו התודעה למצבם העגום של יהודי מזרח אירופה?

החטיבה לחינוך ולקהילה, המחלקה הפדגוגית

שמעולם לא הרגיש אפליה מעצם היותו יהודי, לא היה מודע למצב, ולכן כנראה הופתע מאוד מהגילוי. ב-1903, זמן לא רב אחרי שהתוודע למצב העגום, פרצו פרעות קשיניב במולדובה וחידדו את בעיית היהודים. בתקופה הזו החל ז'בוטינסקי לעסוק בנושאים מדיניים ופוליטיים, ועסק בהם עד אחרית ימיו. לרגע עמדה בפניו ההחלטה הגורלית – לעזוב את עולמו המוכר והמצליח בשירה ותרבות ולפנות לעיסוק המדיני, או לדבוק בעולם התרבות? אבל הייתה זו התלבטות רגעית, כי ז'בוטינסקי הבין שמרגע הגילוי, הרצון לעזור ליהודים גדול ממנו, ולמעשה הוא המשיך לעסוק במדינאות ובפוליטיקה עד אחרית ימיו. אולם, כשגוללים את ההיסטוריה קדימה רואים כיצד עשה שימוש לאורך כל הדרך בכישרון שלו לשירה, למילה הכתובה ולשפות. היכולת המילולית שלו והידע שלו בשפות עזרו לו בנאומיו: בכל מקום שאליו הגיע נאם בשפת המקום. גם כישרון הכתיבה שלו בא לידי ביטוי במאמרים שכתב ופרסם בעיתונות, שבהם העביר מסרים מאוד מורכבים באופן בהיר ובקצרה.	
כשהתוודע לבעיה היהודית, נטש לחלוטין את עיסוקיו הקודמים והתמסר לרעיון. בתחילה במוקדים יהודיים מקומיים ומהר מאוד התבלט בכישרונותיו והגיע לקונגרס ולהסתדרות הציונית	
ז'בוטינסקי חשב שתגובת ההנהגה היהודית באירופה הייתה רפה מדי וכעס עליה. לדעתו היה צורך בצעדים הרבה יותר תוקפניים. הוא	תחילת דרכו הפוליטית

חבר למספר יהודים שכבר ארגנו כוחות הגנה יהודיים נגד הפורעים בערים האירופאיות וראה בזה מעכשיו והלאה את עיקר עיסוקו. הוא החל לפרסם בעיתונות מאמרים רבים, השתתף בקונגרס השישי ב-1903 כציר מטעם ציוני אודסה ופגש את הרצל וציונים פעילים נוספים. מכאן משתנים חייו והוא מקדיש את כל כולו לבעיה היהודית ולפתרונה.	
ב-1908 ביקר ז'בוטינסקי לראשונה בארץ ישראל ונאם לראשונה בעברית. (זאב ז'בוטינסקי דיבר, נאם, כתב וקרא ב-8-9 שפות.) הוא בירך על ההחלטה שהתקבלה בקונגרס הציוני ה-11 על הקמת אוניברסיטה עברית בירושלים ויצא למסע איסוף תרומות להקמתה – מתוך רצון לעודד הקמת מוסדות חינוך יהודיים גם בגולה.	ב-1908 מבקר ז'בוטינסקי לראשונה בארץ ישראל
ז'בוטינסקי הבין שהדרך המהירה ביותר לפתרון היא סילוק הטורקים מא"י, וראה בבריטים שותפים מוצלחים לנושא. בתחילת הדרך תמך מאוד בשיתוף פעולה עם הבריטים	
מלחמת העולם הראשונה, שפרצה ב-1914, הביאה את ז'בוטינסקי לחשוב שיש כאן הזדמנות טובה לגרש את הטורקים מהארץ. הוא ראה בבריטים אמצעי טוב ויעיל למימוש המטרה הזאת, והחליט להירתם לעזרתם בכיבוש הארץ ולהיות שותף פעיל בשינוי. (צריך לזכור שהוא היה בעמדת מיעוט. היה חשש להביע רעיונות אלו בקול מיוחד שיגיע לטורקים. גם ארגון ניל"י פעל בנושא ולא בסביבה יהודית אוהדת לרעיון.)	נרתם לעזור לבריטים לכבוש את הארץ מהטורקים

החטיבה לחינוך ולקהילה, המחלקה הפדגוגית

ז'בוטינסקי התאמץ מאוד לצרף חיילים יהודים לכוחות הבריטיים, אך הבריטים לא התלהבו מהרעיון. ז'בוטינסקי לא ויתר והתעקש לא יהיה זה גיוס של יהודים המפוזרים ביחידות השונות, כי אז לא יצליחו ליצור מנוף לחץ. לאחר מגעים ארוכים הוקם גדוד נהגי הפרדות – גדוד יהודי במסגרת הצבא הבריטי. גדוד זה הופקד על הובלת אספקה בקווי הלחימה הראשונים של קרב גליפולי. מפקד היחידה היה יוסף טרומפלדור.	פועל לשלב יהודים בצבא הבריטי: גדוד נהגי הפרדות
ז'בוטינסקי חשב שכוח של לוחמים שהם רק מובילי אספקה, תומכי לחימה, אינו מספיק, וכי יש ליצור כוח לוחם. לכל אורך הדרך הוא נקט קו מאוד לוחמני ולא מתפשר ונענה בדחייה מצד מנהיגים יהודים מההסתדרות הציונית. על רעיון הקמת הכוח הלוחם הטילו מנהיגי היישוב וטו, כי חששו שהטורקים ינקמו ביהודים שבא". ב-1917 הצליח ז'בוטינסקי לשכנע את הבריטים לקבל לשורותיהם את הגדוד העברי, התגייס אף הוא לגדוד וניסה לשדל יהודים צעירים להשתתף. הוא ראה בזה רווח כפול ליהודים: 1. יאומנו על ידי הבריטים ויצברו ניסיון כלוחמים. 2. שטר שייפרע בהמשך מהבריטים, שיעזרו ליהודים לממש את חזונם בהקמת מדינה יהודית בא". ז'בוטינסקי גם מצליח להוציא לפועל את היוזמה שלו לחבר את שלושת הגדודים היהודים לגדוד אחד עם שם וסמל. שםם "הראשון ליהודה" וכסמל הגדוד נקבעה המנורה.	מוקם גדוד יהודי בצבא הבריטי, שמו: "ראשון ליהודה". כסמל הגדוד נקבעה המנורה

עם עלייתנו לארץ החל גם המנדט הבריטי על ארץ ישראל. כבר בהתחלה הוא מאוד לא מרוצה מהדרך שבה מנהלים הבריטים את המנדט

במרץ 1920 נערך קרב תל חי. הבריטים לא מתערכים וז'בוטינסקי כועס עליהם. כבר לקראת סוף 1919 החל מצב הביטחון של היישובים היהודיים באצבע הגליל להתדרדר. ביישוב העברי התעורר ויכוח פנימי ביחס לדרכי ההגנה על ההתיישבות בגליל העליון. תנועות הפועלים הכריזו על גיוס מתנדבים לעזרת תל חי ואילו ז'בוטינסקי התנגד להגנת תל חי. הוא טען כי אין אפשרות לשלוח מספר מספיק של מגינים, וכי שליחת מספר בלתי מספיק תפקיר את חייהם. ז'בוטינסקי התעקש כי התפקיד להגן על תל חי מסור בידי הבריטים, וכי במקום ניסיונות נפל להגן על תל חי, על היישוב להפנות את מאמציו ללחץ על הבריטים כדי שהם יעשו זאת.	1919: ז'בוטינסקי עולה לא"י מהר מאוד הוא מתאכזב מגישת הבריטים ליהודים בארץ ישראל ובמהלך השנים נלחם בגישה הזו
ב-1920, לקראת חג הפסח, הקים ז'בוטינסקי כוח מגן עברי מקומי בן 600 לוחמים – לאחר שהבין שפרעות הערבים ביהודים מתוכננות לחג נבי מוסא והבריטים מצידם לא מנסים למנוע זאת. הכוח הוקם והוצב בירושלים והפרעות אכן התרחשו. (פרעות תר"פ 1920). ז'בוטינסקי ו-19 לוחמים נוספים נאסרו על ידי הבריטים והועברו לכלא עכו. על פי החוק הבריטי הוא יכול להישפט ולצאת חייב אפילו בגזר דין מוות. עצומה שארגנו רבני היישוב, ובראשם הרב קוק, שהעידו שגם הם היו ממגיני העיר ירושלים ומבקשים לעמוד למשפט לצד ז'בוטינסקי ואנשיו, יצרה הד תקשורת ובסופו	1920: ז'בוטינסקי מקים כוח הגנה (רצוי לומר כוח מגן) עברי מקומי שיגן על היהודים מפני פרעות הערבים בירושלים

של דבר גזר הדין והאשמה בוטלו. ז'בוטינסקי והחיילים זוכו מאשמה.	
הבריטים מאכזבים אותו ולדעתו מפריעים לציונות, אבל יותר משהבריטים מטרידים אותו מטרידה אותו הגישה הפייסנית והמתפשרת לטעמו של ההנהלה וההסתדרות הציונית. ומעכשיו והלאה הוא נלחם בגישות של שניהם	
ב-1920 נבחר ז'בוטינסקי על ידי כל המפלגות הציוניות להיות ציר בהסתדרות הציונית, ומיד אחר כך נבחר להיות חבר בהנהלה הציונית. נראה כי זה כל עיסוקו – לחתור לפתרון הולם ליהודים בא"י. הוא הרשים את כולם בחוכמתו ובכישורו וביכולתו לסחוף אחריו קהל רב, אולם גישתו הייתה שונה מהמקובלת בהנהלה הציונית. הוא התנגד לתגובה היהודית הרופסת כלפי פרעות הערבים והתנגד גם לגישה הפייסנית של הבריטים לטענות הערבים. הוא התריע, ניסה לשכנע וביקש לנקוט עמדה אחרת כלפי הערבים והבריטים.	ההסתדרות הציונית העולמית
המחלוקת בין היהודים לבין הבריטים בדבר ההגנה מפני הכנופיות הערביות עולה שלב. הבריטים מציעים להקים כוח ערבי-יהודי משותף. בדיון על כך בהנהלה הציונית זאב ז'בוטינסקי מתנגד בנחרצות ומציע להקים כוח יהודי גלוי. חיים ויצמן, שעמד בראש ההנהלה הציונית, התנגד כדי לא לקומם את הבריטים ודרש כוח צבאי מחתרתי שעוסק אך ורק בהגנת היישובים. המתיחות בין שתי הדעות המנוגדות הללו מגיעה לשיאה.	ב-1921 כחבר בהנהלה הציונית רוצה ז'בוטינסקי להקים כוח צבאי יהודי גלוי

בעקבות המתח בין היהודים לערבים, מחליטים הבריטים להוציא ספר תקנות המחייב את כולם, זהו הספר הלבן של צ'רצ'יל (שר המושבות הבריטי), הראשון מבין שלושה. בספר הלבן נקבעו הגבלות להתיישבות ולעלייה, כיוון שהערבים טוענים שהיהודים לוקחים להם את מקורות ההכנסה. כן נקבע בו שהצהרת בלפור חלה רק על עבר הירדן המערבי ולא על שתי גדות הירדן. ז'בוטינסקי נחרד – איפה הוא יכניס את על היהודים שרצה להעלות ארצה? בראיתו של ז'בוטינסקי, את הבעיה שנוצרה בארץ אפשר לנצח רק בשני משורים: רוב יהודי חד משמעי ועלייה מאסיבית לארץ; ושיהיה היכן להושיב אותם, לכן העלייה והשטח היו הכי משמעותיים לו, והוא דבק בשתי גדות לירדן. ז'בוטינסקי רואה בכך פגיעה קשה בציונות ועומד על דעתו שהצד היהודי לא יחתום על התקנות, אך הוא בעמדת מיעוט. ההסתדרות מסכימה לדרישה, הספר מתקבל על ידי התנועה הציונית, ובתגובה ז'בוטינסקי פורש מההנהלה הציונית.	1922: הספר הלבן
מאמרים רבים פרסם ז'בוטינסקי בדבר הצורך הקריטי בהעלאת יהודים ארצה. מנקודת מבטו הסכמה לדרישת הבריטים לצמצום העלייה היא אקט אנטי ציוני, המנוגד למטרת הציונות – להביא הרבה יהודים ארצה, ומהר. סלע מחלוקת נוסף היה זהותם של העולים. ז'בוטינסקי, שרצה להעלות את כולם, האשים את ההנהגה הציונית שהיא רוצה להעלות רק את מי שהיא מוצאת שהם מתאימים. וכך אמר: "קהל נכבד, דומני שכל אחד יודע שיש מגמת	נושא העלייה – סלע המחלוקת בין ז'בוטינסקי לתנועה הציונית

החטיבה לחינוך ולקהילה, המחלקה הפדגוגית

פירוד. הממשלה נותנת להיכנס לארץ או לבעל הרכוש או לחלוץ. בין שני הטיפוסים האלה נמצא כמעט כל הגוש היהודי ולאלה אסורה הכניסה".	
מ-1923 והלאה מבין ז'בוטינסקי שלא יוכל ליישר קו עם הדעה הרווחת בהנהלה הציונית, ומקים גופים מקבילים למפלגה, למחתרת, לתנועת הנוער, כדי לקדם שם את רעיונותיו: הציונים הרוויזיוניסטים, ארגון אצ"ל ובית"ר	
עם פרישתו מההנהלה הציונית ומההסתדרות הציונית ז'בוטינסקי הבין שלדעותיו לא תהיה השפעה אם לא ייצור כלים וגופים שיעבירו את המסר לכמה שיותר מעגלים. קשה להילחם בדעת הרוב, קשה להילחם בתנועה הציונית על כל מוסדותיה, אבל הוא בטוח בצדקתו. הוא התחיל לפרסם בעיתונות מאמרים רבים המחדדים את חוסר ההיתכנות של הסכמת הערבים בארץ לרעיון היהודי. וב-1923 הוא מקים את ברית יוסף תרומפלדור – בית"ר.	מנקודה זו והלאה זאב ז'בוטינסקי מבין שלא תהיה פשרה עם הערבים ולא עם הבריטים ונוקט עמדה המנוגדת לזו של ההסתדרות הציונית
ב-1923 כתב ז'בוטינסקי מאמר הנקרא "על קיר הברזל", שבו שטח את תורתו באשר לישיבתנו בארץ ישראל עם הערבים. המאמר הזה הוא הבסיס הרעיוני של התנועה הרוויזיוניסטית. וכך הוא כותב: "לי תמיד נראה היה שלמקרה של פרעות טוב שיהיו בידנו אקדחים וכולי וצריך שנדע להשתמש בהם. אבל עם עמים עוד נצטרך לחיות ובאידיאלים שלהם להתחשב. גם עם הערבים הייתי בחפץ לב פותח במשא ומתן אלמלא העובדה שאין להם מה להציע בפנינו זולת בקשה כנה בדבר חיסול הציונות. דחיקת רגליהם של הערבים מארץ ישראל, בכל	"על קיר הברזל" (אנחנו והערבים): קווים למשנתו של זאב ז'בוטינסקי

צורה שהיא נחשבת בעיני לבלתי אפשרית בהחלט. "בארץ ישראל יהיו תמיד שני עמים. אני מוכן להישבע בשמנו ובשם צאצאנו שלעולם לא נפר שוויון זכויות זה, ולא ננסה לדחוק את רגליהם של הערבים או לדכאם". ז'בוטינסקי התנגד ותקף את הזרם המרכזי בתנועה הציונית וכינה אותם "עושי השלום בינינו" וטען כי חשיבתם בדבר יכולת השגת שלום עם הערבים על ידי רמייתם באמצעות ניסוח מרוכך של המטרות היהודיות, או באמצעות רווחים כלכליים, בטעות יסודה. שכן הערבים חכמים מספיק להבין את מטרות היהודים. ולכן טען שאי אפשר בשלב זה להגיע להבנות עם ילידי ארץ ישראל הערבים, ועל כן אין ברירה אלא לפעול ולפתח את ההתיישבות היהודית בניגוד לרצונם. ומול אלו שהתנגדו לקו התקיף שלו ענה: הסכם שלום יתאפשר רק אם יבינו הערבים כי לא קיים כל סיכוי לפתרון בעיית היהודים בארץ ישראל באמצעות אלימות ומלחמות. או אז יאבדו הקבוצות הקיצוניות את קסמן, ויהיה אפשרי לדון עם הקבוצות המתונות יותר בדבר הסדרים ראויים. לשם כך יש לחזק את קיר הברזל בשלב הראשון, ולהסתלק מכל ניסיון הידברות בהווה. רק כך לטענתו עשויה להיווצר אפשרות להידברות עתידית בין הצדדים.	
ז'בוטינסקי מתחיל לקדם תעמולה פוליטית שתעשה רוויזיה (בדיקה מחדש) לכל מהלכיה של התנועה הציונית, ובכך הוא מבקש לומר שזו לא הדרך. ז'בוטינסקי חושב שרק דרך תעמולה פוליטית יוכל להילחם כשווה בין שווים. ב-1925 הוא מקים את התארגנות הצה"ר – ברית הציונים הרוויזיוניסטים. ז'בוטינסקי נבחר לעמוד	1925: ז'בוטינסקי מקים את ברית הציונים הרוויזיוניסטים

בראשה וחוזר להסתדרות הציונית כנציגה של הצה"ר.	
ב-1929 הבריטים מסלקים את ז'בוטינסקי מהארץ ומשנה זו ועד מותו הוא מנהיג את המפלגה והמחתרת מרחוק.	
זאב ז'בוטינסקי המשיך להתנגד לדרך שבה שלטו הבריטים בארץ ישראל וטען שהם מחטיאים את המטרה של המנדט בא"י. הוא דרש לבטל את התקנות מהספר הלבן לאור התגברות ההתפרעויות מצד הערבים מאז פרסום הספר. הוא האשים אותם בחבלה חמורה בציונות. הייתה לו יכולת לעורר תסיסה והבריטים לא אהבו את זה. למשל את מצעדי הראווה של בית"ר בחוצות ירושלים עם מדים וטקסים הם ביקשו לבטל. לבסוף הוכרז ז'בוטינסקי כאישיות לא רצויה, ומיד עם יציאתו מהארץ, ב-1929, שללו הבריטים את אשרת הכניסה שלו אליה.	1929: ז'בוטינסקי מסולק מהארץ
	מ-1929 ועד מותו ב-1940 לא אושרה כניסתו של ז'בוטינסקי לא"י
בעקבות פרעות הערבים, שרק הלכו והתרבו בשנות ה-20 והגיעו לשיאן ב-1929, ואל מול אוזלת היד של המנהיגים בארגון ההגנה החליטו כמה מחברי ההגנה לפרוש ולהקים ארגון צבאי ולא ארגון הגנתי, והקימו את האצ"ל. היו אלו בעיקר צעירים חברי בית"ר.	1931: הקמת האצ"ל

החטיבה לחינוך ולקהילה, המחלקה הפדגוגית

ב-1931 פרש אברהם תהומי, שהיה חבר מוערך ומרכזי בהגנה, ויחד עם עוד כמה מפקדים שפרשו אחריו הקימו את האצ"ל – ארגון צבאי לאומי. הוחלט שזאב ז'בוטינסקי יעמוד בראש הארגון. ואז לראשונה קרא ז'בוטינסקי לנוער לצפצף על חוקי ההגירה הבריטים ולגנוב את הגבול לא"י. שאיפתו היה לבנות יהודי חדש בארץ ישראל. פחות יהודי גלותי ויותר יהודי תנ"כי. ובכך הביא את המתח בין הציונים הרוויזיוניסטים לבין אנשי ההגנה והבריטים לשיא.	
חיים ארלוזורוב, ממנהיגי היישוב היהודי וראש המחלקה המדינית של הסוכנות, נרצח והאצבע המאשימה הופנתה לכיוון חברי הצה"ר. נערך משפט, שבסופו הם זוכו, אך הלך הרוח, המתיחות והאלימות בין הצדדים היו בשיאם.	1933: רצח ארלוזורוב
לאור פרסום הספר הלבן וההגבלות שהציבו מכסות עלייה לא"י מחד ולאור החמרה במצב היהודים באירופה מאידך, החליט ז'בוטינסקי, יחד עם מפלגת הצה"ר וארגון האצ"ל, להעלות יהודים ארצה בצורה בלתי לגאלית. במשך השנים הללו הצליחו להעלות כ-20,000 יהודים ארצה. בהמשך, במהלך מלחמת העולם השנייה ואחריה, הצטרף גם "המוסד לעלייה ב" של ההנהגה הציונית לפרויקט ההעפלה.	1932–1939: עליית "אף על פי"
מאז גירושו מארץ ישראל הסתובב ז'בוטינסקי בין הקהילות היהודיות החלשות באירופה כדי לעודד עלייה ולתמוך בה. בביקוריו הרבים הוא נפגש גם עם יהודי פולין וניסה לשכנעם לעזוב	1936: תוכנית העלאת מיליון יהודים לא"י

החטיבה לחינוך ולקהילה, המחלקה הפדגוגית

מיד את הגולה. למרות ששנות ה-20 היו קשות, הם סירבו ואמרו שיחסייהם עם הפולנים טובים מאוד. ז'בוטינסקי התעקש שזהו מצב זמני, ואמר שאם יישארו ימותו. הוא הכין תוכנית אווקואציה, שבה יעלו מיליון יהודים לא", וינצלו. המנהיגים הפולנים שמחו אך הבריטים לא. ההסתדרות הציונית גם כעסה וטענה שהתוכנית תביא להרעת מצבם של היהודים בפולין ובכלל באירופה, כי היא תגביר את השנאה כלפי מי שיישאר שם או בכל מקום אחר באירופה. אולם הבריטים לא היו מוכנים להגדיל את האשרות, זאת ועוד – אשרות הכניסה ניתנו להסתדרות הציונית שחילקה אותן לכל המפלגות, פרט למפלגת הציונים הרוויזיוניסטים. הרעיון, אם כן, לא היה בר ביצוע ויצר יותר נזק מאשר תועלת. הרוויזיוניסטים מצידם האשימו את מפלגות ההסתדרות הציונית שהן מעוניינות שיגיעו עולים שהם פועלים ויעזרו להרחבת היישובים החקלאים בארץ, ואינן מעוניינות בעולים עירוניים שאינם עולים בקנה אחד עם החזון שלהן. שלוש שנים אחר כך תתגשם נבואתו של ז'בוטינסקי ושישה מיליון יהודים יירצחו באירופה.	
באוגוסט 1940, כשהיה בדרכו למפגש עם נוער בית"ר בניו יורק ירד מהרכבת, התמוטט ומת. הלם כבד היכה את מעריציו ואת העם היהודי. בצוואתו ביקש שלא להעלות את עצמותיו לארץ ישראל, אלא "בפקודתה של הממשלה היהודית של ארץ זו כשתקום". כשקמה הממשלה היהודית בא"י סירב ראש הממשלה דוד בן גוריון להעלות את עצמותיו ארצה, ורק בשנת 1964 התיר ראש הממשלה השלישי של מדינת	אוגוסט 1940: מותו של זאב ז'בוטינסקי

החטיבה לחינוך ולקהילה, המחלקה הפדגוגית

ישראל, לוי אשכול, להעלות את עצמותיו ולקבור אותו בממלכתיות ליד קברו של הרצל.	
--	--